

Högsta domstolen
Box 2066
103 12 Stockholm

BL ./ riksåklagaren ang. våldtäkt

(Hovrättens för Västra Sverige dom den 18 oktober 2012 i mål nr B 2846-12)

Högsta domstolen har förelagt riksåklagaren att inkomma med svarsskrivelse.

Jag har inför avgivandet av svarsskrivelsen förordnat att förundersökningen ska återupptas och kompletteras med en brottsplatsundersökning på Stena Danica samt med förhör med någon som kan redogöra för om förändringar vidtagits på färjan sedan aktuellt brottsdatum den 10 maj 2011. Kompletterande förhör har hållits med målsäganden samt med BL. En datorteknisk undersökning av en extern hårddisk tillhörande målsäganden har tidigare gjorts, vilket nu har föranlett förtydliganden av ”Protokoll – datorteknisk undersökning 2011-12-14”. Vidare har kompletterande uppgifter avseende bilder tagna 2011-05-10 inhämtats. Kompletteringarna bifogas (se tilläggsprotokoll 2013-12-27 respektive 2014-02-03, bilaga 1 och 3).

Därutöver har BL till mig inkommit med ett yttrande av den 8 januari 2014, vilket också bifogas (bilaga 2).

Jag vill anföra följande.

Min inställning

Jag bestrider ändring av hovrättens dom och anser att det inte föreligger skäl att meddela prövningstillstånd.

Bakgrund

BL åtalades för våldtäkt enligt följande gärningsbeskrivning.

BL har tvingat målsäganden S att tåla att han berört hennes kön samt trängt in med sin hand i hennes vagina. Han har också fotograferat målsägandens underliv. Det hände den 10 maj 2011 på Stena Danica i trafik mellan Fredrikshamn och Göteborg. Tvånget bestod i att BL höll fast S, drog/slet av hennes strumpbyxor och trosor samt med kraft tryckte in sin hand/sina händer i målsägandens vagina. Den sexuella handlingen är jämförlig med samlag. BL begick gärningen med uppsåt.

BL förnekade gärningen.

Förhör hölls med BL och målsäganden. På åklagarens begäran åberopades vittnesförhör med tre vittnen angående deras respektive iakttagelser ombord på Stena Danica samt vad målsäganden efteråt uppgett till dem. Som skriftlig bevisning åberopade åklagaren fotografier från däck, beslagsprotokoll,

protokoll från undersökning av beslag, pm från utredaren CL samt fotografier som återskapats från raderade filer. På målsägandens begäran återropades ett intyg av skolpersonal.

BL dömdes i tingsrätten för våldtäkt till fängelse i två år. Hovrätten fastställde tingsrättens domslut.

Överklagandet

BL har överklagat hovrättens dom och yrkat att Högsta domstolen ska undanröja hovrättens dom och visa målet åter till hovrätten för förnyad handläggning. Han har i andra hand yrkat att Högsta domstolen ska ogilla åtalet. Han har i vart fall yrkat strafflindring.

BL har till grund för sitt överklagande anfört bl.a. följande. Han har inte begått den åtalade gärningen. Han och målsäganden har avseende omständigheterna fram till det påstådda övergreppet, i stort sett, lämnat liknande berättelser. Omständigheterna vid det påstådda övergreppet går dock helt isär. Målsäganden gör gällande att det skedde med tvång och BL att det skedde utan tvång från hans sida, att det var målsäganden som tog initiativet till att ”hängla” med honom och att han lät det fortgå då han blev smickrad. I hovrättens dom saknas en rimlighetsbedömning av målsägandens berättelse. Målsägandens berättelse innehåller flera orimliga moment och felaktigheter. Samtliga parter är överens om att målsäganden inte vid något tillfälle aktivt försökt ta sig ifrån BL eller påkalla hjälp. Det ska särskilt påpekas att målsäganden hade vänner på däckets nedanför. Målsäganden berättade också att hon efter det påstådda övergreppet stod med ett ben över relingen och funderade på att hoppa i vattnet. Av förundersökningsprotokollet, sid. 10, framgår av bild, att övre däck där målsäganden stod ligger uppskattningsvis 7-10 meter in från vattnet. Vidare har målsäganden lämnat osannolika och direkt felaktiga uppgifter om viss påstådd fotografering. BLs uppgifter som lämnats vid huvudförhandlingen i tingsrätten är inte motsägelsefulla. De svar han lämnat är ett direkt resultat av hur frågorna ställdes av åklagare och målsägandebiträde.

BL har som skäl för prövningstillstånd anfört bl.a. att det framkommit ny bevisning och nya omständigheter som inte tidigare har förebringats och att dess förebringande sannolikt skulle ha lett till att han frikänts, varför det föreligger synnerliga skäl att meddela prövningstillstånd pga. resningsskäl enligt 58 kap. 2 § 4 rättegångsbalken.

Frågan om prövningstillstånd

Prövningstillstånd får enligt 54 kap. 10 § första stycket 2 rättegångsbalken meddelas om det finns synnerliga skäl för en sådan prövning, såsom att det finns grund för resning eller att domvilla förekommit eller att målets utgång i

hovrätten uppenbarligen beror på grovt förbiseende eller grovt misstag (extraordinär dispens).

Enligt huvudregeln i 58 kap. 2 § 4 rättegångsbalken får resning beviljas, om någon omständighet eller något bevis som inte tidigare har förebringats åberopas och dess förebringande sannolikt skulle ha lett till att den tilltalade frikänns eller till att brottet hänförs under en mildare straffbestämmelse än den som tillämpats (huvudregeln). Även om det inte föreligger någon sådan sannolikhet, får resning enligt samma punkt beviljas om det, med hänsyn till vad sålunda och i övrigt förekommer, finns synnerliga skäl att på nytt pröva frågan om den tilltalade har förövat det brott för vilket han dömts (tilläggsregeln).

Welamson-Munck konstaterar att oriktig bevisvärdering i och för sig inte utgör resningsgrund. Det nya materialet måste alltså ha ett visst bevisvärde. Hur stort detta värde ska vara kan emellertid inte ens teoretiskt anges generellt. Det är nämligen klart, att det nya materialets värde måste sättas i relation till värdet av den tidigare förebringade bevisningen. Ju mera övertygande den tidigare bevisningen till stöd för domen ter sig, desto större krav måste ställas på det nya materialet för att resning ska komma i fråga. Principiellt är det relevanta vid prövning av en resningsfråga inte hur resningsinstansen själv skulle vilja avgöra målet utan hur den domstol som avgjort det skulle ha dömt om den haft tillgång till det nya materialet. Praktiskt sett har man emellertid sällan någon grund för att anta annat än att denna hypotetiska bedömning sammanfaller med resningsinstansens egen bedömning av det samlade bevismaterialet. Den prövning av det nya materialets betydelse som ska ske i resningsärendet måste därför kunna involvera – och torde i praktiken oftast involvera – en omprövning av värdet av tidigare förebringad bevisning (se Lars Welamson och Johan Munck, Rättegång VI, 4 uppl. 2011, s. 201).

Som nämnts krävs för beviljande av resning enligt tilläggsregeln i 58 kap. 2 § 4 rättegångsbalken att det finns synnerliga skäl att på nytt pröva frågan om den tilltalade har förövat det brott för vilket han dömts. Vidare krävs att någon ny omständighet eller något nytt bevis tillkommit. Tilläggsregeln är avsedd att utgöra en undantagsregel och kan enligt Welamson-Munck inte rimligtvis ges en tolkning enligt vilket kravet på sannolikhet skulle nedsättas generellt. I så fall skulle ju huvudbestämmelsen med dess sannolikhetskrav bli helt meningslös. I stället måste tilläggsregelns rekvisit ”synnerliga skäl” och hänvisningen till vad ”i övrigt förekommer” ges tillämpningen att sannolikhetskravet nedsätts endast när särskilda omständigheter föreligger (se Welamson och Munck, a.a., s. 203).

Min bedömning

Inför avgivandet av svarsskrivelsen har ljudfilerna med förhören vid tingsrätten med samtliga där hörda personer inhämtats och lyssnats igenom.

I målet saknas direkta vittnesiakttagelser liksom teknisk bevisning. Utredningen i målet består främst av BLs och målsägandens berättelser. I målet är av avgörande betydelse att bedöma trovärdigheten av målsägandens utsaga i belysning av vad som i övrigt har förekommit i målet, t.ex. genom vittnesuppgifter.

Enligt hovrätten hade målsäganden under förhandlingen vid tingsrätten lämnat en klar, sammanhängande och levande berättelse som var rik på detaljer. Enligt hovrätten hade hon vid besvarandet av frågor givit intryck av att vara eftertänksam samt hade de uppgifter hon lämnat inte varit överdrivna. Hennes berättelse var, enligt hovrätten, konsistent under förundersökningen och förhandlingen. Hovrätten fann inte heller att det framkommit några omständigheter som tyder på att hon haft anledning att beljuga BL.

Vidare fann hovrätten att målsägandens berättelse, om hur det gick till när hon första gången träffade BL och när hon senare på egen hand gick ut för att fotografera och då tog kontakt med honom, får stöd av vittnena REs och IWs vittnesmål. Dessa har också, enligt hovrätten, berättat om målsägandens beteende när de påträffade henne direkt efter händelsen. Enligt RE verkade målsäganden chockad och det syntes tydligt att hon var ledsen samt blev hon så orolig för målsäganden att hon åkte hem till henne dagen därpå. IW har, enligt hovrättens dom, berättat att hon förstod att något hade hänt och att hon upplevde målsäganden som väldigt "tillkapslad" och instängd. IW blev också orolig för målsäganden och försökte få tag på henne samma kväll, dock utan att lyckas. Både RE och IW har, enligt hovrätten, berättat att målsäganden fortsatte att må mycket dåligt efter händelsen.

Hovrätten konstaterar att BL lämnat en berättelse som är oförenlig med målsägandens uppgifter. Hovrätten går därefter över till att bedöma BLs utsaga. Enligt hovrättens dom har BL berättat att det var målsäganden som tog initiativet och ville hängla med honom samt var anledningen till att han lät det fortgå att han blev smickrad. Enligt hovrättens bedömning har BL lämnat motsägelsefulla uppgifter, bl.a. om på vems initiativ han och målsäganden började kyssas och i vilket skede målsäganden tog på sig sina strumpbyxor efter att hon hade givit honom sina trosor. Vidare förefaller, enligt hovrätten, BLs uppgifter om själva händelseförloppet om hur han och målsäganden med varsin kamera i handen kysstes och smekte varandra på könen samtidigt som målsäganden höll ut sina strumpbyxor och trosor, inte sannolika. Enligt hovrätten rimmar BLs uppgifter om att målsäganden var den som tog initiativet illa med vittnenas uppgifter om i vilket skick målsäganden var när de påträffade henne strax efter händelsen.

Sammanfattningsvis fann hovrätten att målsäganden var trovärdig, att hennes berättelse var tillförlitlig och att BLs uppgifter inte på något sätt rubbar tilltron

till det hon berättat. Hovrätten fann också att målsägandens berättelse vinner sådant stöd av den bevisning som åklagaren åberopat att berättelsen ska läggas till grund för bedömningen i målet. I likhet med tingsrätten fann hovrätten att BL gjort sig skyldig till våldtäkt på sätt åklagaren påstått.

BL har pekat på uppgifter i målsägandens berättelse som enligt honom inte är förenliga med den nya bevisning och de nya omständigheter som av honom åberopats i Högsta domstolen.

Inledningsvis vill jag lämna några korta kommentarer till vissa av BLs påståenden.

- Enligt uppgift av åklagaren i målet förklarade denne redan vid huvudförhandlingen i tingsrätten att det inte görs gällande att fotografierna föreställande målsäganden på sid. 75 och 76 i förundersökningsprotokollet tagits av BL.
- Någon fotokonfrontation genomfördes inte eftersom det inte behövdes, då det stod klart att den person målsäganden sammanträffat med på färjan var just BL.
- Uppgifterna om målsägandens psykiska sjukdomshistorik framgår av förhöret vid tingsrätten.
- Kameraövervakning fanns enligt uppgift från åklagaren i målet endast i butiken och i terminalen (förundersökningsprotokollet s. 16). Parterna är överens om att de sexuella handlingarna mellan parterna inte ägde rum vare sig i butiken eller i terminalen.
- Målsäganden har under förhöret vid tingsrätten inte påstått att BL har slitit av henne strumpbyxorna. Hon har i stället berättat att han drog ner hennes strumpbyxor så att de gick sönder.
- Det stämmer att målsäganden inte ville att skadorna skulle fotograferas efter övergreppet liksom att hon inte genomgick någon läkarundersökning.

BL har som ny bevisning i Högsta domstolen åberopat bl.a. fotografier tagna på färjan Stena Danica. Med anledning därav har på mitt initiativ fotodokumentation av brottsplatsen på Stena Danica genomförts av polisen (se tilläggsprotokoll, bilaga 1, s. 22-33).

Enligt BL visar bilderna att målsägandens berättelse om hur det påstådda våldtäktsbrottet inleddes och som legat till grund för hennes fortsatta berättelse

om vad som skulle ha förevarit mellan henne och BL på däck 11 saknar all sanningshalt.

Enligt uppgift av målsäganden i tingsrättens dom inleddes övergreppet med att BL började kyssa henne i nacken när hon stod på en bänk på däck 11 för att lättare kunna fotografera ut mot havet. BL ska då, enligt målsäganden, ha stått på golvet bakom henne. Detta har BL förnekat. Enligt förhör med honom vid tingsrätten ställde sig målsäganden på en bänk på däck 10 för att lättare kunna fotografera och han höll då i henne så att hon inte skulle ramla; hon stod emellertid inte på någon bänk på däck 11 där de sexuella handlingarna kom att företas. Enligt BL finns sådana bänkar som målsäganden stod på inte på plan 11 där övergreppet skulle ha inletts. Inte heller är relingen på plan 11 så hög att det, enligt honom, verkar rimligt att målsäganden skulle behöva ställa sig på en bänk för att kunna fotografera.

BL har som ny bevisning i denna del åberopat ett fotografi på en bänk på däck 10 samt ett fotografi som utvisar att bänkar motsvarande sådana som finns på däck 10 saknas på däck 11 samt att bänkar vid relingen finns på däck 10 men inte på däck 11 (överklagandets bilaga 2). Även de fotografier från färjan som förundersökningen kompletterats med utvisar att bänkar motsvarande sådana som fanns på däck 10 saknas på däck 11 samt att bänkar vid relingen finns på däck 10 men inte på däck 11 (tilläggsprotokoll, bilaga 1, s. 27 och s. 29). BL har också uppgett att relingens höjd på däck 10 är uppmätt till 150 cm till skillnad mot relingens höjd på däck 11 som är uppmätt till 100 cm. Enligt den av polisen genomförda fotodokumentationen är relingen på däck 10 148,5 cm hög medan relingen på däck 11 är 110 cm hög.

BL har anfört att det av fotodokumentationen också framgår att det torde vara fysiskt uteslutet att målsäganden skulle stå på en bänk och han, vilket målsäganden påstått, skulle kunna stå bakom henne och samtidigt nå upp med sin egen mun till målsägandens nacke och hals för att kyssa dessa delar, än mindre kunna vrida sitt eget huvud runt från målsägandens nacke/bakhuvud till mitt emot hennes ansikte för att tungkyssa henne. Enligt BL var bänkens höjd 43 cm. Enligt av polisen genomförd fotodokumentation var bänkarnas höjd på däck 10 44,5 cm och bänkarna på däck 11 70 cm (se tilläggsprotokoll, bilaga 1, s. 24 och 29).

I kompletterande förhör (tilläggsprotokoll, bilaga 1, s. 6) har målsäganden uppgett att de befann sig på det översta planet (däck 11) när övergreppet började men att hon inte minns hur bänken såg ut. Hon tror att det är större chans att det är bänk nr 1 (som finns på däck 10) än bänk nr 2 (som finns på däck 11).

Enligt uppgift i tingsrättens dom har målsäganden uppgett att hon efter övergreppet satte ena benet över relingen på däck 11 för att hoppa överbord,

men att hon sen kom att ångra sig. Av fotodokumentationen (tilläggsprotokollet, bilaga 1, s. 30 och s. 46 samt överklagandets bilaga 2) framgår att nedanför däck 11 är del av däck 10 och del av däck 9 beläget och att det inte funnits någon möjlighet att hoppa överbord ner i havet från däck 11.

I kompletterande förhör (tilläggsprotokoll, bilaga 1, s. 6 f.) har målsäganden angående detta uppgett att det kan vara så att det var ett plan under när hon tänkte de tankarna, när hon stod där, men att hon inte var så logisk då; hon bara såg ut över havet och tänkte tankarna.

Enligt uppgift från kontaktpersonen på Stena Danica har fartyget inte ändrat utseende eller byggts om sedan det inträffade (se tilläggsprotokoll, bilaga 1, s. 49).

I denna del synes det, enligt min bedömning, som att den nya bevisningen mer stöder BLs uppgifter om de sexuella kontakterna mellan parterna än målsägandens uppgifter därom.

BL har vidare som ny bevisning i Högsta domstolen åberopat uppgifter från polisens analys av bilder från båten. BL har därvid uppgett att det i hans dator fanns en mapp döpt till 2011-05-11, vari det fanns 253 bilder (överklagandets bilaga 5). Av den av honom åberopade bevisningen framgår enligt honom själv att endast sju bilder tagna under den aktuella tiden när han och målsäganden befann sig på däck 11 har raderats, inte 32 bilder som polisen uppgett i förundersökningsprotokollet s. 24.

Enligt BL har målsäganden berättat att han skulle ha tagit 50 bilder med blytt på henne på däck 11 då hon satt eller stod på alla fyra i sexuellt utmanande positioner med naket underliv. Efter att ha tagit del av förhöret med målsäganden vid tingsrätten har jag inte kunnat finna att hon uttalat att BL tagit 50 bilder av henne. I stället har hon uppgett att han tog bilder av henne i sexuellt utmanande positioner vid olika tillfällen i anslutning till övergreppet. BL har enligt uppgift i tingsrättens dom uppgett att de tog kort på varandra efter det att de haft sex.

Enligt uppgift från tf. avgångschefen på Stena Line i Göteborg avgick färjan från Fredrikshamn i Danmark kl. 20.00 och ankom till Göteborg kl. 23.15 den 10 maj 2011 (se tilläggsprotokoll, bilaga 1, s. 48).

Enligt den datortekniska undersökningen togs första fotot på båten vid hemresan kl. 17.24.59. Det sista fotot som sparats är taget kl. 22.37.18. Totalt har 253 bilder hittats som är tagna den 10 maj 2011. I nummerserien från den 10 maj 2011 är det 40 bilder totalt som inte har kunnat återskapas (se tilläggsprotokoll, bilaga 1, s. 50-55). Om fotografen raderar en eller flera bilder innebär det att det blir ett avbrott i nummerserien.

Det första fotografiet på däck 11 tas kring 22:27 och det sista fotografiet som återskapas på däck 11 tas runt 22:37. Under denna tid har BL tagit ett stort antal fotografier (44 stycken), med som mest drygt en minuts mellanrum. Av förtydligande av protokoll – datorteknisk undersökning 2011-12-14 (se tilläggsprotokoll, bilaga 1, s. 50) – framgår att avbrott i nummerserien förekommer och att sju bilder inte kunnat återskapas under i målet relevant tidsperiod, dvs. mellan kl. 22.27.35 och 22.37.18 (bild nr 1232, 1233, 1234, 1241, 1242, 1243 och 1245). Som mest fattas det tre bilder i rad. Eftersom så många bilder tagits fram till kl. 22.37.18 föreställande fyra m.m. (se överklagandet bilaga 5) kan slutsatsen dras att de sexuella handlingarna mellan BL och målsäganden måste ha ägt rum efter kl. 22.37.18. I samband med de sexuella handlingarna har BL, enligt målsäganden, vid flera tillfällen fotograferat henne i sexuellt utmanande positioner. Enligt BL har han tagit några få fotografier på målsäganden, max fem stycken, efter det att de hade hånglat. Han har dock uppgett att han raderat dessa bilder (se överklagandets bilaga 6 s. 2). Några fotografier tagna efter 22.37.18 har inte påträffats. Av tilläggsprotokoll, bilaga 3, s. 9, framgår att 34 bilder tagna mellan den 10 maj 2011 kl. 22.37.18 och den 12 maj 2011 kl. 16.32.21 har raderats. Enligt kompletterande promemoria från polisen är en sådan kamera som BL använt, en Nikon D300S utrustad med plats för två minneskort, dels minneskort av typen CF, dels minneskort av typen SD, samt går det med lagrade förinställningar att i kameran att lagra inställningar som det sedan är enkelt att växla emellan. I beslag har tagits ett minneskort av typen CF, varpå påträffats bilder som tagits på båten med den kamera BL använde när han fotograferade på båten, en Nikon D300S. Vid undersökningen av de minneskort av typen SD som är tagna i beslag har inga bilder kunnat konstateras komma från Nikon D300S (se tilläggsprotokoll, bilaga 1, s. 50).

BL har förnekat att han växlat till ett annat minneskort. Enligt kompletterande förhör med BL kan han inte svara på om han vid aktuellt tillfälle hade två minneskort i kameran (tilläggsprotokollet, bilaga 1, s. 63). BL har också uppgett att räkneverket, som anger bilderna i löpande nummer, sitter i själva kameran och inte i minneskortet. I kompletterande förhör med BL har han inte kunnat förklara varför han raderat 34 bilder tagna mellan den 10 maj 2011 kl. 22.37.18 och den 12 maj 2011 kl. 16.32.21. Han har inte heller kunnat förklara när dessa raderade bilder skulle ha tagits eller vad de föreställt.

Det ovan sagda medför att det faktum att några bilder föreställande målsäganden i sexuellt utmanande positioner inte kunnat påträffas inte i sig innebär att BL inte kunnat fotografera målsäganden i anslutning till övergreppet, dvs. efter kl. 22.37.18, på sätt och i den omfattning målsäganden uppgett. Sådana bilder kan ha tagits efter kl. 22.37.18 den 10 maj 2011 och därefter raderats. Att 34 bilder, och inte färre, raderats stöder målsägandens uppgifter mer än BLs. Denne har ju uppgett att han endast tog några få

fotografier på målsäganden, max fem stycken, efter det att de hånglat och att han raderat dessa. BL har själv i kompletterande förhör uppgett att han sällan brukar radera fotografier (tilläggsprotokoll, bilaga 1, s. 74).

Det är enligt min uppfattning beklagligt att någon fotodokumentation av brottsplatsen inte skett tidigare. Detta har i någon mån försvårat den kontroll av målsägandens uppgifter som måste ske under förundersökningen. Den nya bevisning som åberopas i Högsta domstolen av BL (överklagandets bilaga 1 och 5) talar enligt min uppfattning i viss utsträckning emot några av de uppgifter som målsäganden lämnat om hur det sexuella övergreppet inleddes. Dessa uppgifter är dock inte av central betydelse för själva händelseförloppet. Jag delar därför inte BLs uppfattning att den nya bevisningen och de nya omständigheterna förringar tilltron till målsägandens uppgifter generellt. Målsägandens uppgifter stöds också i viss utsträckning av uppgifter som lämnats av vittnena RE och IW om hur målsäganden mådde efter det att hon träffat BL. Inte heller har något framkommit som direkt talar för att målsäganden skulle ha haft någon anledning att medvetet lämna felaktiga uppgifter om vad som förevarit mellan henne och BL. Övrig av BL åberopad ny bevisning (överklagandets bilaga 2-4) påverkar enligt min bedömning inte tilltron till målsägandens utsaga. Sammanställt med vad som i övrigt framkommit i målet får därför antas att den nya bevisningen, om den hade presenterats i de lägre instanserna, endast skulle ha haft begränsad betydelse för utredningen av den åtalade gärningen.

Mot denna bakgrund kan jag inte finna annat än att bevisvärdet av den av BL åberopade nya bevisningen synes vara begränsat och att dess förebringande sannolikt inte skulle ha lett till att BL frikännts eller till att brotten hänförts under någon mildare straffbestämmelse. Inte heller kan jag finna att det genom den åberopade bevisningen framkommit sådana omständigheter som föranleder tvivelsmål om hovrättens bedömning i skuldfrågan. Mot bakgrund av det föreliggande materialet finns därför inte synnerliga skäl att på nytt pröva frågan om BL har begått de åtalade gärningarna. Således anser jag att det inte finns skäl att meddela extraordinär dispens.

Enligt min bedömning synes hovrättens bevisvärdering i nu förevarande mål ha skett i enlighet med de riktlinjer för bevisvärdering i sexualbrottmål som Högsta domstolen tidigare har lagt fast (jfr NJA 2009 s. 447 och NJA 2010 s. 671). Det finns därför, enligt min uppfattning, inget som talar för att Högsta domstolen, genom att pröva nu förevarande mål, skulle kunna göra några uttalanden som tillför något utöver det som Högsta domstolen redan tidigare har gett uttryck för avseende denna fråga. Jag anser således att det inte föreligger något prejudikatintresse i målet.

Sammanfattningsvis avstyrker jag prövningstillstånd.

Kerstin Skarp

Hedvig Trost

Kopia till:
Utvecklingscentrum Göteborg
Göteborgs åklagarkammare (AM-169453-11)